

# Posadnutosť



VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0298-8



**Lily Wonderland**

**LILY WONDERLAND**

# **POSADNUTOSŤ**

Korektúra a technická spolupráca: Murcin Milan, Ličko Michal  
Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené  
**ISBN 978-80-560-0298-8**

*Keď sa veci vymknú spod kontroly,  
vášeň môže byť až fyzicky bolestivá  
a prerásť do posadnutosti...*

**M** už precitol na hlas psychológa.

„Čo presne pociťujete, keď si spomeniete na svoj sen?“

„Spokojnosť.“

Doktor sa už chcel spýtať ďalšiu otázku, ale muž pokračoval:

„A moc.“

„Možno aj víťazstvo?“

„Možno.“

„Ako dlho to pretrváva?“

„Čo tým presne myslíte?“

„Zostávajú tieto pocity aj neskôr počas dňa?“

„Nie. Menia sa.“

„Na aké?“

„Na pocit prázdnoty.“

Doktor prikývol. Nastalo chvíľku ticho, keď sa muž oblečený v čiernom znova ozval:

„Na pocit smútku, že som to neurobil.“

„**N**ikdy som neprecestovala priečne svet.  
Nikdy som nevidela padajúcu hviezdu.

Nikdy som nevystúpila z ulity, ktorú som si bezpečne postavila počas rokov. Nikdy som neplávala v oceáne, neprešla púšťou bez kvapky vody. Nikdy som nepristúpila mínu a čakala, čo sa bude diať, ak urobím krok vpred.

Nenarodila som sa mužom, nevidela som sa o tridsať rokov neskôr. Nikdy som sa nepozrela do očí vraha, ktorý stlačil spúšť a obral život.

Neprežila som svoju vlastnú smrť. A nikdy som nemala nič dočinenia so psychopatom.“

„To sú ale veľké myšlienky!“ - Alena sa zasmiala.

„O tej poslednej vete by som však pochybovala.“ -  
odmlčala sa, keď sa Maggy na ňu vyčítavo pozrela.

„Radšej si pripíme na dnešný deň.“ - zdvihla  
pohár s víťazoslávnym úsmevom.

Práve vyhrala ťažký prípad, kde obhajovala  
mladého muža v kauze o zneužitie.

„Nikdy si nepomyslela na to, že možno, čo  
obhajuješ, nie je správne?“

„Prečo by som mala?“ - ruka s pohárom sa  
zastavila na ceste k Aleniným ústam.

„Ako vieš, že všetci tí ľudia, ktorých obhajuješ,  
hovoria pravdu?“

„Neviem to. Ale obhajoba je mojou prácou.“

Alena žmurkla na kamarátku.

„Čo, keď niektorý z nich, ktorý bol pustený na slobodu, a tu pridajme, vďaka tvojej práci, vykoná ten čin znova?“

„Byť obhajcom je veľká zodpovednosť.

Niekedy si proste nie istá, či daný človek hovorí pravdu. Niekedy dokazujúce materiály sú úbohé, a všetko čo môžeš robiť, je vziať divoký odhad.“

„To nie je správne.“

Alena položila pohár späť na stôl.

„Maggy, čo sa to s tebou dnes deje?“

Maggy kývla rukou.

„Nemala som dobrý deň. Niekedy ma všetci tí pacienti dokážu vydesiť k smrti.“

„Mala si ťažký prípad?“



Maggy sa trpko zasmiala.

„Kedy ho nemám?“ - zdvihla pohár a zmenila tému:

„Som rada, že si mala dobrý deň, Alena.

Naozaj. Som šťastná pre teba.“ - usmiala sa.

Kamarátky si štrngli a pripili si z červeného talianskeho vína značky Chianti Classico.

Po chvíľke sa Alena pozrela hlboko Maggy do očí:

„Neviem, ako to dokážeš robiť.“

„Čo?“

„Vykonávať túto prácu.“

Maggy vytreštila oči na kamarátku a zasmiala sa.

Práve ona to hovorí?

Ale Alena pokračovala:

„Po tom, čo sa prihodilo.“

Maggy sa postavila a pristúpila k veľkému oknu, na ktorom nebola jediná šmuha. Pozrela sa von na priestrannú zelenú záhradu, ktorá obklopovala rezidenciu, do ktorej sa presťahovala pred dvoma rokmi a zariadila si ho štýlom secesie.

Pomaly sa otočila späť ku kamarátke, ale pohľad jej padol na stenu s jednofarebným čiernym obkladom, ktorý obsahoval tvary kvetín. I z tej diaľky mohla vidieť, že kúsok, ktorý bol pri bielych presklených dverách sa vylomil.

Pomalým krokom pristupovala po čierno – bielej dlážke z mramoru a míňala tepané zábradlie, len aby sa uistila, či jej oči neklamú. Neklamali. Obklad bol prasknutý. Musí ho dať opraviť. Jej pedantnosť bola očividná. Všetko v byte muselo byť podľa určitej schémy, ktorú si vytvorila.

Snažila sa udržať prestíž, ktorú získala.

Kútikom oka zachytila kamarátkin pohľad.

„Maggy, nechcela som...“

„To je v poriadku.“ - Maggy sa zvrtila a míňajúc sklenenú komodu bielej farby, v ktorej bol rovnaký brúsený ornament ako na podlahe, sa zastavila, aby upravila živé kvety v čiernej sklenenej váze.

V tej chvíli si spomenula, že včera priniesla z kvetinárstva ďalšiu kyticu, ktorú položila do vázy na nočnú skrinku vedľa nočnej lampy, ktorá mala bohato zdobené tienidlo z mliečneho skla.

Bude musieť vymeniť vodu. Nech na to nezabudne, pripomenula si.

„Bolo to už dávno.“ - Maggy preriekla takým pokojným hlasom, že sa zdalo, akoby išlo iba o maličkosť.

Alena však poznala jej minulosť. Bola jej svedkom.

„**K**edy je predpokladaná hodina smrti?“ -  
spýtal sa poručík Ivan Vermont.

„Medzi piatou až siedmou ráno.“ - odpovedal  
súdny znalec, ktorý prišiel na miesto vraždy.

„Ivan!“ - pozdravil ho kolega.

„Niečo takéto som ešte nikdy nevidel. Ako  
dokáže človek...“

Obaja sa pozreli na mŕtveho muža, ktorému  
chýbali oči a genitálie. Našli ho vo vlastnom  
dome, vo vlastnej posteli, ktorej prádlo bolo  
teraz presiaknuté krvou.

„Bol ešte nebožtík na žive, keď ho zmrzачili?“

„Neviem vám odpovedať pane.“ - odvetil  
súdny znalec.

„Všetko sa ukáže až pri pitve.“

Nastalo chvíľku ticho a potom pokračoval.

„Ja som skončil na dnes.“

Poručík Vermont povolil, aby odniesli telo úbožiaka do márnice a miesto činu po dôkladnom zbere usvedčujúcich materiálov bolo zapečatené.

**N**ebola vždy bohatá a úspešná. Nebola vždy vyrovnaná a veselá. Niekedy bol úsmev iba krivou čiarkou, lebo bol vyžadovaný.

Pochádzala zo strednej vrstvy, a prežila krásne detstvo, v ktorom jej nič nechýbalo. I keď rodičia jej mnohokrát nerozumeli, boli starší, keď sa narodila a nikdy nemala súrodencov, tak na nej veľmi lipli a snažili sa ju ochrániť až príliš. Neskoro sa naučila sebestačnosti, keďže bola obyčajne vždy v kruhu starších rodinných príslušníkov, ale veľmi skoro dospela.

Skočila do vzťahu, keď mala dvadsaťdva rokov, iba aby sa oslobodila od domáceho väzenia, ako prílišnú starostlivosť a opateru rodičov nazývala ona.

Iné jej kamarátky už dávno mali svoje skúsenosti s opačným pohlavím, ale ona bola držaná tak na krátko, a mala taký striktný a dopredu naplánovaný život, že bola ním až unudená.

Túžba byť výstrednou, zapadnúť do spoločnosti, ju zaviedla k jej najväčšej láske, ako si to mylne predstavovala. Zanechal ju samú o osem rokov neskôr s dvojročným synom – Markom. Iba sa jedného dňa vytratil a už ho nikdy nevidela. To bolo pred šiestimi rokmi.

Niekoľko ľudí zaklopal na dvere a vyrušil ju z myšlienok. Vzápätí počula zvonček pri dverách. Postavila sa z koženej pohovky, na ktorej sedela, popíjala víno a počúvala Louisa Armstronga: You Will Never Walk Alone v toto neskoré popoludnie.



Stíšila hudbu na starom gramofóne a otvorila dvere. Uvidela dvoch neznámych mužov.

„Dobrý deň. Pani Magdaléna Germontová?“

„Slečna.“ - opravila muža v uniforme.

„Prepáčte, slečna. Som poručík Ivan Vermont a toto je môj kolega Simon Danis.“

Obaja muži vytiahli odznak z vnútorného vaku kabáta a ukázali jej ho.

Prikývla a s malou dušou ich pozvala dovnútra.

Obaja muži sa rozhládli. Všetko v izbe nasvedčovalo, že táto žena musí mať vycibrený vkus. Izba pôsobila dojmom dokonalosti, ale zároveň i zmätku. Všetko však perfektne zapadalo do seba.

„Nech sa páči, posad'te sa!“ - Maggy vyzvala mužov.

„Ako vám môžem pomôcť?“

„Ďakujem, ale nebudeme vás dlho vyrušovať.

Musíme vám však položiť pár otázok.“ - odvetil poručík a sadol si.

Maggy zdvihla obočie. Jej žalúdok sa čoraz viac sťahoval. Simon si odkašľal. Bol ešte začiatočníkom a cítil sa byť nesvoj. Nemal rád priamu konfrontáciu s pozostalými. Preložil si nohu cez druhú, ohol sa troška dopredu na koženom čierno bielom gauči a dovolil, aby kolega viedol celú konverzáciu.

„Poznáte pána Milana Gormana?“

„Áno.“ - pritakala opatrne.

To meno už dávno nepočula.

„Máme informáciu, že ste spolu žili. Bol to váš partner.“

„Pred štrnástimi rokmi.“

„Kedy ste ho videla naposledy?“

„Pred šiestimi rokmi.“

„Ste si istá?“

„Stopercentne istá. Opustil svojho syna a mňa presne pred šiestimi rokmi a odvtedy sa neozval.“ - snažila sa byť pokojná, ako to bolo možné.

„Môžem sa spýtať, čo sa stalo?“

Policajt si odkašľal.

„Ste jediná žijúca blízka osoba pánovi Gormanovi.“

„To by som nepovedala.“ - zamrmlala Maggy.

Poručík to postrehol a zdvihol spýtavo obočie.

„Nemyslím si, že zostal sám potom, ako nás opustil.“

„Vás a vášho... syna?“ - uistil sa Ivan.

„Áno.“

Ivan sa poobzeral dookola, akoby túžil zazrieť chlapca. Bolo však zreteľné, a bolo jedno koľko by malo dieťa rokov, že žiadne dieťa v tomto majestátnom sídle nežilo.

„Nuž, akokoľvek to znie iracionálne, ste jediná, ktorá nám môže pomôcť s identitou.“

„Identitou?“

Poručík prikývol.

„Musím vás však varovať, že to nebude pekný pohľad.“

Maggy sa chytila zábradlia kresla.

„Čo sa s ním stalo?“

„Včera sme ho našli na opustenom mieste. Vrah mu vypúľil oči a vyrezal genitálie.“